

MIJN BOEK

Thuis en op Tiktok hoort **MEL WALLIS DE VRIES** (50) aan de lopende band wat jongeren bezighoudt. Niet gek dus dat jonge lezers weglopen met haar thrillers.

voor het volgende boek vinden, ze mogen meebeslissen over de titel. Heel grappig, een meisje schreef: 'Je moet *Toxic* nemen, lekker Nederlands.'

Ik vind jongeren sowieso een stuk leuker dan volwassenen. Ze zijn superdirect, goed benaderbaar en

je legt makkelijk contact met ze via TikTok: sociale media hebben ook positieve kanten. En ik zeg altijd: wie niet verandert, sterft uit.

Toxic is een spannend coming of age-verhaal. Charlie, een populair meisje van zestien, lijkt een beetje de weg kwijt. Slechte cijfers, drank, gedoe thuis en met haar vriendinnen botert het steeds minder. En ze heeft een geheim. Vlak voor haar verjaardag wordt ze wakker in een pikdonkere ruimte. Geen idee hoe ze daar is gekomen, en ook niet hoe ze er weer uit komt. De tijd tikt, de paniek groeit...

Als ik zo'n boek als *Toxic* heb afgerond,

ben ik een beetje uitgeput. Alsof ik alles zelf heb ervaren. Dat maakt schrijven intensief, maar ook mooi. Waar ik het meest trots op ben, zijn niet die zeven keer de prijs van Jonge Jury winnen of de film en de musicals die van mijn verhalen zijn gemaakt, maar dat mijn boeken het zo goed doen. Als klein meisje wilde ik al schrijfster worden. Hoe zou mijn zesjarige ik het vinden dat ze al bijna twintig boeken heeft geschreven?

→ *Toxic* verschijnt op 14 november bij De Fontein € 16,99

Mijn ideeën komen uit mijn eigen leven. Ik heb wat ik schrijf bijvoorbeeld zelf meegemaakt, maar in mildere vorm, of ik ben op een plek waarbij ik allerlei associaties krijg: stel dát... En zo ontstaat een verhaal.

Ik schrijf voor middelbareschoolkinderen en in mijn hoofd ben ik zelf altijd nog dat verlegen pubermeisje. Ook de thema's die nu spelen zijn grotendeels onveranderd. Pesten, buitengesloten worden, verliefdheid en groepsdruk: ik heb het nog helder voor ogen. Bovendien leef ik middenin een tienerexperiment: mijn oudste kind is achttien, de middelste vijftien, de jongste elf.

Alle gebeurtenissen in mijn boek zijn echt voorgevallen; misschien minder heftig, maar wel herkenbaar. Dus ook de seksscènes.

En de feestjes. Ik had *Toxic* net afgerond toen mijn oudste thuiskwam met een verhaal waarvan ik dacht: hé, dat heb ik net geschreven, dat gebeurt dus echt.

Ik ben zelf wel blij dat ik geen tiener meer ben, met al die telefoons en sociale media. Ook de taal die mijn personages gebruiken is authentiek voor die leeftijdsgroep, ik hoor het de hele dag om me heen.

Maar ik neem niet alles over. Je moet die woorden niet geforceerd willen gebruiken. Vaak is iets al binnen drie maanden niet meer gangbaar.

Ik houd één ding altijd goed in de gaten: het mag nooit saai zijn! Je moet lezen belonen. Ik betrek mijn lezers ook bij het schrijven. Ik ben heel actief op TikTok: ik vraag wat ze een goed onderwerp

‘Ik vind jongeren een stuk leuker dan volwassenen’